

Sygn. akt I CSK 108/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T. S.A. w W.
przeciwko E. [...] Spółce z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 października 2011 r., którym oddalone zostało jej powództwo o zapłatę kwoty 248489,60 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zwrotu kwot, wpłaconych pozwanej w ramach umowy zawartej przez strony w dniu 31 maja 2007 r., wobec odstąpienia przez powódkę od tej umowy.

Skarga kasacyjna powódki oparta została na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania powódka powołała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Występowanie zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością wyjaśnienia jaki charakter prawny ma umowa o zainstalowanie i wdrożenie zintegrowanego systemu informatycznego, obejmująca zainstalowanie oprogramowania, wdrożenie systemu informatycznego pod kątem potrzeb konkretnego przedsiębiorcy, umowę serwisową oraz przeniesienie na stronę licencji korzystania z oprogramowania zgodnie z jego przeznaczeniem, a także przeszkolenia personelu – czy są to trzy oddzielne umowy, czy też z uwagi na jedność przedmiotu świadczenia w świetle celu społeczno-gospodarczego umowy, powinna być to jedna umowa, do której na zasadach absorpcji stosuje się przepisy regulujące umowę o dzieło oraz przepisy prawa autorskiego. Potrzeba wykładni przepisów prawa materialnego dotyczy art. 74 § 2 k.c. i art. 246 k.p.c., art. 247 k.p.c. (powołanie kodeksu cywilnego stanowi zapewne pomyłkę), a w ramach tego, charakteru wykonania zobowiązania (czynność prawna czy faktyczna). Za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej przemawia oczywiste, kwalifikowane i nie budzące wątpliwości naruszenie przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości

orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przyczyn objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne jest pozbawione cech kwalifikujących je jako istotne, nowe i nierozwiązane dotychczas, w przyjętym rozumieniu. Poruszone przez skarżącą kwestie nie dotyczą problemów nowych. Kwestia umów mieszanych była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, jak też przedstawicieli doktryny prawa. Nie doszło jednak do wypracowania jednolitego stanowiska, z uwagi na konieczność formułowania wniosków z uwzględnieniem okoliczności i treści konkretnych umów zawieranych przez strony. Z tej przyczyny dokonywana kwalifikacja odnosić się powinna do konkretnego stosunku prawnego. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że w każdej sprawie połączonej z tego rodzaju umową występuje zagadnienie prawne w rozumieniu przewidzianym art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zwłaszcza gdy brak argumentów za przyjęciem dowolności Sądu w ocenie stosunku prawnego będącego podstawą rozstrzyganych roszczeń. Ponadto osadzenie poruszonej materii w okolicznościach faktycznych sprawy pozbawia ją cech doniosłości o charakterze wykraczającym poza jej ramy.

Przesłanka przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy skarżący wskaże nie tylko przepisy prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, lecz także szczegółowo opisz na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, określi, że mają poważny charakter lub przedstawi orzeczenia sądów, w których dokonano różnej wykładni

przepisów. Chodzi zatem o problemy związane z wykładnią prawa, nie zaś z jego stosowaniem. Obciąża go także powinność wykazania, że przeprowadzenie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Wiąże się to z taką sytuacją, gdy w odniesieniu do konkretnego przepisu prawnego nie ma jednolitej lub utrwalonej linii orzeczniczej albo ta przyjęta wymaga zmiany, z uwagi na nietrafność lub kontrowersje. Dla wykazania rozbieżności należy przytoczyć konkretne, rozbieżne orzeczenia, wydane w identycznych lub zbliżonych stanach faktycznych. Analiza wywodów zawartych we wniosku skarżącej i jego uzasadnieniu prowadzi do wniosku, że nie przedstawiła ona argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej przyczyny przesądu. Powołane orzeczenia Sądu Najwyższego odnoszą poruszoną kwestię do charakteru zobowiązania i sposobu jego wykonania, nie stanowią natomiast o występowaniu rozbieżności.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy pewne jest, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty ją uzasadniają, bez konieczności wnikliwych dociekań prawnych. Motywy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz uzasadniania zaskarżonego wyroku, nie dają podstaw do takiej oceny.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.